

BLAHOŠLAVENÍ TÍ, ČO ŠÍRIA POKOJ

605/2018

www.inky.sk

16. 11. 2018

... alebo o tom, že byť členmi Božej Rodiny zahŕňa aj priložiť ruku k Božiemu biznisu.

„Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi.“

Čo je to pokoj? „Evanjeliový pokoj ... nikoho nevyklučuje, ale, naopak, začleňuje aj tých, ktorí sú trochu zvláštni, aj komplikované a neprijemné osoby; tých, ktorí si vyžadujú pozornosť, tých, ktorí sú odlišní; človeka dobitého životom aj človeka s odlišnými záujmami. ... nejde o „dohodu vyrobenú od stola alebo pomínutelný mier pre šťastnú menšinu“, ani o projekt „niekoľkých, zameraný na niekoľkých“. Nejde ani o snahu konflikt ignorovať či zakryvať, ale ho „prijat' a strpieť; vyriešiť ho a premeniť na ohnivko spájajúce s novým procesom“.“ (GE 89)

Aby sme to plne pochopili, musíme sa vrátiť do Genezis, kde Boh šesť dní tvoril svet a potom nastal deň siedmy, Boží Pokoj, spočívajúci v tom, že všetko bolo dokončené a zavŕšené. Židom bolo jasné, že tento Pokoj z nášho, pozemského pohľadu, ešte nenastal. Boh už do tohto Pokoja vošiel, už urobil všetko, čo sám urobiť mohol – my teraz ešte len s Jeho pomocou do tohto Pokoja vchádzame, ako to vyjadril aj Ježiš slovami „Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem.“ (Jn 5,17) Boží Pokoj – ktorým nie je nič menšie, než Nebo, Nebeský Jeruzalem, zavŕšenie Božieho Diela stvorenia, vykúpenia a spasenia človeka v Sláve Večnosti – je tak niečo, k čomu ako ľudia ešte len smerujeme: „Usilujme sa teda vojsť do onoho pokoja, aby nik nepadol.“ (Hebr 4,11)

Podstatou tohto pokoja je jednota všetkého a všetkých v Bohu, ako vraví aj Písmo, že Boh „nám dal poznať tajomstvo svojej vôle podľa svojho dobrotivého rozhodnutia, ... zjednotiť v Kristovi ako v hlave všetko, čo je na nebi aj čo je na zemi.“ (Ef 1,9-10)

Po vzore Krista aj my, ako synovia a dcéry Boha, pracujeme na tomto záverečnom Diele nášho Otca, Boha. Preto vytvárame Cirkev, ktorá sa „javí ako „jednotou Otca, Syna a Duchu Svätého zhromaždený ľud.“ (Lumen gentium 4) Preto sa aj od samého počiatku volá katolícka, pretože „Muže, ženy, deti, hlboko rozdelené rasou, národnosťou, jazykom, spôsobom života, prací, vedomím, dôstojnosťou, majetkom... Všetchny znovu tvorí v Duchu. Všem rovněž vtiskuje božskou podobu. Všichni přijímají od ní jedinečnou povahu, kterou nelze zrušit, povahu, která nedovoluje, aby se napříště přičítala důležitosti jejich mnohonásobným a hlubokým rozdílům. Tím jsou všichni povzneseni a sjednoceni opravdu katolícky. V církvi není nikdo ani zdaleka oddělen od společenství, všichni takřka splývají jedni s druhými prostou a nedílnou silou víry... Kristus je také všechno ve všem, on, který v sobě všechno uzavírá mocí své jedinečné, nekonečné a nanejvýš moudré dobrotivosti. Je jako střed, v němž se sbíhají linie, aby si tvorové jediného Boha nezůstávali navzájem cizí nebo nepřátelští, kdyby neměli žádné společné místo, kde by si projevovali své přátelství a snažili se o pokoj.“ (sv. Maxim Vyznavač, 6. st.)

Naším dielom, životom, konaním, zmyslom a cieľom je teda jednota, založená na láske, ktorá je podstatou tohto Božieho pokoja, ako nám to v úvode dnešného zamyslenia pripomenul pápež. Nie je to jednota založená na nejakých vonkajších pravidlách, na nejakej organizačnej schéme, na nejakej dohode, kompromise, na ničom podobnom. Založená je na láske, opravdivej a skutočnej láske, ktorou sa vyznačujú synovia a dcéry Boha, nasledovníci Krista, kresťania. Pavol o tejto láske píše, že „je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, ⁵ nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, ⁶ neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. ⁷ Všetko

znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží.“ (1 Kor 13,4-7)

Ak sme teda kresťanmi, potom milujeme tak, ako Kristus, seba navzájom, všetkých ľudí, každého človeka. Potom usilujeme o jednotu lásky s každým človekom tým, že každého človeka prijímame, každý je u nás milý, vítaný, prijímaný taký, aký je. Výsledkom je pokoj, ktorého ovocím je jednota. Podľa toho poznať navonok synov a dcéry Boha, čiže kresťanov. Tak, ako to hovorí Ježiš: **Božími synmi sú tí, ktorí tvoria tento pokoj, založený na láske, odzrkadľujúci veľký záverečný Pokoj Nebeského Kráľovstva, Neba:** „Sú zdrojom pokoja, šíria pokoj a spoločenské priateľstvo. Tým, ktorí sa snažia všade rozsievať pokoj, Ježiš dáva nádherný prísľub: „Budú ich volať Božími synmi“ (Mt 5, 9).“ (GE 88)

Ak tak nezmysľame, nežijeme, nekonáme – potom nie sme synmi Boha, ale Jeho protivníkmi. Vyzdvihujeme rozdelenie pred jednotou, sebecko pred láskou, konflikt, súťaž, konkurenciu, boj pred pokojom Božieho Kráľovstva. Sami seba usvedčujeme, že nepatríme k tým, ktorí sú Boží. Ako vraví pápež, „títo ľudia sú skôr nepriateľmi pokoja, a v žiadnom prípade nie sú blahoslavení.“ (GE 87)

Pápež potom upozorňuje na bežne asi najrozšírenejší spôsob prejavovania tohto sebeckého konfliktu medzi ľuďmi: „Je pre nás veľmi bežné byť príčinami konfliktov alebo prinajmenšom príčinami nedorozumení. Napríklad, keď počujem niečo o niekoho a idem to povedať druhému; a možno ešte vyrobím druhú verziu, trochu obsažnejšiu, a tú rozšírim. A zdá sa, že čím väčšiu škodu spôsobím, tým viac uspokojenia mi to prinesie. Svet klebiet, vytváraný ľuďmi, ktorí sa venujú kritizovaniu a ničeniu, nebuduje pokoj.“ (GE 87) **Ohováranie, klebetenie**, kritizovanie, pohoršovanie sa na iných – to je istý spôsob, ako vnášať rozdelenie a nepriateľstvo a v sebe upevňovať postoje pýchy, nadradenosti, nepriateľstva, sebecka – a teda hriechu, ktorý všetko rozdeľuje a triešti, na rozdiel od Boha, ktorý zjednocuje a spája v láske a pokoji, a teda aj na rozdiel od „šlachetnosti tých, ktorí sa prídu porozprávať z tváre do tváre, s pokojnou úprimnosťou, majú na mysli dobro druhého.“ (GE 87 pozn.). „Pri niektorých príležitostiach môže byť nevyhnutné hovoriť o ťažkostiach niektorého brata. V týchto prípadoch sa však môže stať, že namiesto objektívneho faktu sa predstaví interpretácia“ (GE 88 pozn.) – na čo si v láske a pokore dávame veľký pozor!

A malá rada na záver: „Keď pri nejakej príležitosti máme v našom spoločenstve pochybnosti o tom, čo treba konať, „usilujme o to, čo slúži pre pokoj“ (Rim 14, 19), pretože jednota je viac ako konflikt.“ (GE 88) Pozor! Nemyslí sa falošný pokrytecký pokoj založený na tom, že napríklad budeme v Cirkvi (pápež hovorí o „našom spoločenstve“, čiže o Cirkvi, o farnosti) ignorovať zlo, alebo v mene „tolerancie“ a „pokoja“ zamlčovať či dokonca opúšťať Božie slovo a zrádzať Cirkev či evanjelium. To nie je pokoj. Ale budeme robiť všetko preto, aby sme spoločne vzrastali v tom pokoji, o ktorom Písmo vraví: „Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápanosť, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.“ (Flp 4,7) Budeme ale vždy voliť také cesty a postupy uskutočňovania tohto cieľa, ktoré budú čo najviac slúžiť pokoji a nebudú vnášať rozdelenie. A ak už ku konfliktu príde, nie je riešením „konflikt ignorovať či zakryvať, ale ho „prijat' a strpieť; vyriešiť ho a premeniť na ohnivko spájajúce s novým procesom““ (GE 89) budovania jednoty v Kristovi. „Rozsievať okolo seba pokoj, to je svätosť.“ (GE 89)